

10 NOV. 2004

NR. 339 P. 3/4
adv. 3/11
Mr. Kerckhoffs
k. 71

RECHTBANK BREDA

parketnr. 3456/01
rk-nummer: 04/1235

Toewijzing vordering ex artikel 255 wetboek van strafvordering.

Beslissing op de vordering van de officier van justitie, ingekomen ter griffie op 20 oktober 2004, dat alsnog een nieuwe termijn wordt gesteld in de zaak tegen:

TER BRAACK, Henricus Walterus Carolus Gerhardus,
5 april 1945 te Oss,
Portugal, 8000 SantaBarbara de Nexe, Apartado 86.

1. De procedure.

De procedure blijkt onder meer uit de volgende stukken:

- de vordering;
- het proces-verbaal van politie;
- het proces-verbaal van het onderzoek ter zitting van 3 november 2004, waaruit blijkt dat de officier van justitie alsmede de raadsman van verdachte is gehoord.

Verdachte is behoorlijk opgeroepen, doch niet bij de behandeling van de vordering verschenen.

2. De beoordeling.

Op 2 juli 2004 heeft de rechter-commissaris het gerechtelijk vooronderzoek tegen verdachte gesloten. Verdachte is daarna gedagvaard tegen de zitting van 24 november 2004. Het door verdachte ingediende bezwaarschrift tegen de dagvaarding is bij beschikking van 27 oktober 2004 gegrond verklaard omdat was komen vast te staan dat niet was gedagvaard binnen de termijn neergelegd in art 244 wetboek van strafvordering.

Het Openbaar Ministerie heeft gevorderd dat de rechtbank op de voet van het bepaalde in art. 255 lid 4 wetboek van strafvordering een termijn zal stellen waarbinnen een dagvaarding of een kennisgeving niet verdere vervolging zal kunnen worden uitgebracht.

Het verweer dat de vordering door de officier van justitie zonder al te veel nadenken is ingesteld leidt, zo al juist, niet tot enig rechtsgevolg en wordt derhalve verworpen.

Het verweer van de raadsman dat verdachte buiten vervolging gesteld had moeten worden, wordt verworpen, nu zich de gevallen genoemd in art. 250 lid 4 wetboek van strafvordering niet voordoen.

In casu doet zich de situatie voor als neergelegd in art. 255 lid 4 wetboek van strafvordering, namelijk verzuim van een termijn als bedoeld in art. 244 wetboek van strafvordering. Daarmee is de bevoegdheid van de Officier van Justitie gegeven en dient het verweer van de raadsman van verdachte dat art 255 lid 4 niet kan worden toegepast te worden verworpen.

De verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank te Middelburg, kan in dit geval niet baten, daar het in die uitspraak ging om een aan de zittingsrechter voorliggend verzoek tot het stellen van een termijn, terwijl in casu de behandeling in raadkamer aan de orde is, naar welke procedure in voornoemde uitspraak ook uitdrukkelijk wordt verwezen.

Een termijn als door de officier van justitie gevorderd, kan worden gesteld wanneer het algemeen belang dat dringend eist. Bij de beoordeling of daarvan sprake is dient de ernst van het feit te worden betrokken, waarbij de persoon van de verdachte, diens gevaarlijkheid, de mate van krenking van het rechtsgevoel en de omstandigheden waaronder het feit wordt begaan mede dienen te worden betrokken.

In tegenstelling tot hetgeen de raadsman van verdachte betoogt, kan de ernst van het feit dan ook niet alleen worden bepaald op basis van het wettelijk strafmaximum dat van toepassing is op het delict waarvan vervolging wordt verlangd. Feiten waarop minder straf is gesteld kunnen ook zodanig ernstig zijn dat zij vallen onder voornoemd criterium.

In casu is, naar een globale beoordeling van het strafdossier leert, sprake van verdenking van het doen van onjuiste aangiftes loonbelasting/premieheffing over de jaren 1998, 1999, 2000 en 2001, waarbij verdachte wordt verweten dat hij middels een aandelenregeling voor zijn werknemers via een op Gibraltar gevestigde vennootschap aan (gedeeltelijke) heffing van loonbelasting en premies voor de werknemers op wie die regeling van toepassing was, heeft trachten te ontkomen, hetgeen zou hebben geleid tot een nadeel voor de Staat de Nederlanden, de belastingdienst van ongeveer f .4.584.897,06.

Een dergelijk feit is, indien bewezen, door zijn omvang en de wijze waarop getracht is aan de heffing te ontkomen een ernstig feit en maakt tevens daardoor ook een ernstige inbreuk op het rechtsgevoel. Het verstrijken der jaren doet bij feiten van een dergelijke omvang die inbreuk niet of nauwelijks verminderen. Evenmin is daarbij van belang dat verdachte het nadeel dat zal komen vast te staan nog dient af te rekenen, aangezien dat los staat van de in casu aan de orde zijnde door verdachte af te leggen strafrechtelijke verantwoording.

Vorenstaande leidt tot het oordeel dat het algemeen belang dringend eist dat een nieuwe termijn wordt gesteld.

3. De beslissing.

De rechtbank wijst de vordering tot het stellen van een nieuwe termijn toe en stelt de termijn op 1 maand na heden.

Deze beslissing is op ⁵ november 2004 gegeven door mr. Kooijman, rechter, in tegenwoordigheid van Van Gastel, griffier.

VOOR COPIE CONFORM
De griffier van de
rechtbank te Breda *Van Gastel*

Hertoghs *advocaten - belastingkundigen*

DE RECHTBANK (Strafsector)
te Breda

Kenmerk : 04/1235
Zitting d.d. : 3 november 2004

PLEITNOTITIES

In de zaak van

H.W.C.G. ter Braack

Raadsman: mr. R.W.J. Kerckhoffs
advocaat te Breda

contra

Het Openbaar Ministerie

betreffende de vordering van de officier van
justitie tot het stellen van een nieuwe termijn
(artikel 255, vierde lid, Sv)

Edelachtbaar College,

1.0. Inleiding

- 1.1. Bij beschikking van 2 juli 2004 is het gerechtelijk vooronderzoek tegen cliënt gesloten. Pas op 14 september 2004 is hem in persoon een dagvaarding uitgereikt om te verschijnen ter terechtzitting van 24 november 2004. Tegen deze dagvaarding is op 21 september 2004 een bezwaarschrift ingediend.
-

1.2. Op 20 oktober 2004 vond de behandeling plaats van het bezwaarschrift van cliënt tegen de dagvaarding. Bij beslissing van 27 oktober 2004 heeft de Raadkamer het bezwaarschrift gegrond verklaard, omdat uit de stukken is gebleken dat het Openbaar Ministerie zich niet heeft gehouden aan de termijn van art. 244 Sv. Een afschrift van de beslissing van de rechtbank is bijgevoegd (**productie 1**).

Eveneens op 20 oktober 2004 heeft de officier van justitie een vordering aan de rechtbank gedaan hem alsnog een nieuwe termijn te stellen op de voet van art. 255, lid 4, Sv.

1.3. Cliënt verzet zich tegen toewijzing van de vordering van de officier van justitie en voert daartoe het volgende aan.

2.0. Vordering is ontijdig: geen mogelijkheid tot toepassing van artikel 255, lid 4 Sv

2.1. Het bezwaarschrift van de dagvaarding strekte tot vernietiging van de dagvaarding, en niet-ontvankelijk, dan wel onbevoegd verklaring van de officier van justitie in zijn vervolging. Uw rechtbank heeft het bezwaarschrift gegrond verklaard, echter zonder te overwegen wat de consequenties daarvan zijn.

2.2. Art. 262, lid 2 Sv bepaalt dat de artt. 250-255 Sv van overeenkomstige toepassing zijn op de bezwaarprocedure tegen de dagvaarding. Dit betekent dat de rechtbank op grond van de artt. 250, lid 3 en lid 4 bij toewijzing de keuze heeft tussen de rechtbank onbevoegd verklaren (hetgeen in casu niet van toepassing is) of de verdachte buiten vervolging stellen. Nu de dagvaardingstermijn is overschreden, had cliënt buiten vervolging gesteld dienen te worden.

2.3. Ter ondersteuning van dit standpunt verwijzen wij naar de uitspraak van de rechtbank Middelburg, d.d. 1 augustus 2001, Nieuwsbrief Strafrecht 2001, 325. In die zaak had de officier van justitie gedagvaard na het verstrijken van een termijn die op grond van artikel 245 Sv was gesteld. De vraag was of de officier van justitie nog aan de sanctie (niet-ontvankelijkverklaring) kon 'ontkomen' door op de voet van artikel 255, lid 4, Sv te vorderen dat een nieuwe termijn werd gesteld.

2.4. De rechtbank Middelburg oordeelde dat de rechter blijkens het systeem van strafprocesrecht niet ambtshalve een nieuwe vervolgingstermijn aan de officier van justitie kan stellen. Het stellen van een nieuwe termijn is uitsluitend mogelijk op verzoek van de officier van justitie (of de verdediging).

Echter, de rechter kan een dergelijke termijn niet (op verzoek) stellen, omdat:

"een beslissing op een dergelijk verzoek logischerwijs voorafgaat aan de dagvaarding ter zitting en derhalve niet na dagvaarding kan worden genomen."

Daaraan voegt de rechtbank toe:

"De officier van justitie kan weliswaar in Raadkamer onder voorwaarden om een nieuwe termijn vragen, maar het gesloten strikte stelsel van termijnen laat de zittingsrechter geen ruimte om anders dan tot niet ontoevankelijkheid van de officier van justitie te concluderen indien overschrijding van de termijn komt vast te staan en verlenging daarvan niet tijdig is gevraagd."

2.5. Cliënt meent dat de beslissing van de rechtbank te Middelburg gelijke gelding heeft in dit geval. De wet (art. 244 Sv) stelt de officier van justitie een termijn, die hij overschrijdt zonder voor het uitbrengen van de dagvaarding een nieuwe termijn te vorderen. Nadat eenmaal de dagvaarding op 14 september 2004 is uitgebracht, kan geen vordering ex art. 255, vierde lid, Sv meer worden gedaan. Cliënt is derhalve van mening dat de officier van justitie niet kan worden toegelaten in een vordering ex artikel 255, lid 4, althans dat die vordering moet worden afgewezen.

3.0. Geen toepassing van artikel 255, lid 4 Sv: geen (dringend) algemeen belang-juridisch kader

3.1. Indien Uw raadkamer een dergelijke vordering nog steeds mogelijk zou achten, verzet cliënt zich tegen toewijzing daarvan. Onder 4.0 onderbouwt de verdediging dit verzet aan de hand van de feiten. In dit onderdeel schetst zij eerst het juridische kader.

3.2. Volgens Cleiren & Nijboer 2003 (T&C Sv), artikel 255 Sv, aant. 5, heeft een nieuwe termijnstelling

"ten doel te voorkomen dat door termijnverzuim daders van ernstige misdrijven hun verdiende straf ontlopen (Blok/Besier, I, p. 616)".

Dit sluit aan bij de jurisprudentie van de Hoge Raad, die oordeelde dat met name moet worden gekeken naar de ernst van het feit waarop de vervolging betrekking heeft (Hoge Raad, 20 september 1954, NJ 1954, 589).

3.3. In de rechtspraak zijn vervolgens nadere criteria ontwikkeld. Het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch toetst een vordering ex art. 255, vierde lid, Sv, aan:

1. de ernst van het feit;
2. de mate van krenking van het rechtsgevoel; en
3. de gevaarlijkheid van de dader.

Zie de arresten van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, 20 september 2001, Nieuwsbrief Strafrecht 2001, 241, en 2 oktober 2003, Nieuwsbrief Strafrecht 2003, 451.

Deze criteria kunnen als volgt worden ingevuld.

3.4. Omtrent de "ernst van het feit" stelt Corstens dat het criterium dat het algemeen belang het stellen van een nieuwe termijn dringend eist, ingevuld kan worden met de eis te stellen dat het moet gaan om een feit waarop acht jaar of meer staat. Op die manier wordt aansluiting gezocht bij een criterium dat elders in het wetboek wordt gehanteerd om ernstige feiten aan te geven (artt. 72, lid 6, Sv en 46 Sr).

Zie mr. G.J.M. Corstens, het Nederlands strafprocesrecht, 4^e druk Kluwer-Deventer, 2002, blz. 494-495.

Ook Boksem is van mening dat ten aanzien van de ernst van het feit waarop de vervolging betrekking heeft, delicten waarop een gevangenisstraf van acht jaar of meer staat als uitgangspunt kunnen worden genomen.

Zie mr. J. Boksem, Handboek Strafzaken (augustus 2004), De advocaat ter terechtzitting, [27.3] - 6

3.5. De "krenking van het rechtsgevoel" wordt - naast de ernst van het feit - ook beïnvloed door het tijdsverloop. Naar mate een langere periode verstrijkt tussen het strafbare feit en de terechtzitting vermindert de publieke verontwaardiging en belangstelling en daarmee het belang dat de maatschappij heeft bij verdere vervolging. Tegelijkertijd neemt het belang dat de verdachte heeft bij niet verdere vervolging, dan wel afwikkeling van de zaak binnen een redelijke termijn, in gewicht toe.

Zie bijvoorbeeld Gerechtshof te Amsterdam, d.d. 21 maart 2002, Nieuwsbrief Strafrecht 2002, 174, en Rechtbank te Rotterdam, d.d. 15 oktober 2003, Nieuwsbrief Strafrecht 2004, 385

- 3.6. Het criterium van "de gevaarlijkheid van de dader" spreekt min of meer voor zich. Er moet worden aangenomen dat de reden voor het stellen van een nieuwe termijn kan zijn gelegen in het gevaar, dat de verdachte oplevert voor anderen, maar ook in het gevaar dat de verdachte voor zichzelf oplevert.

Mr. A. Minkenhof, de Nederlandse Strafvordering (bewerkt door Prof. mr. J.M. Reintjes), 9^e druk, Kluwer-Deventer 2002, blz. 278

4.0. Geen toepassing van artikel 255, lid 4 Sv: geen (dringend) algemeen belang

- 4.1. Laat ik voorop stellen dat de officier van justitie tot op heden niet duidelijk heeft gemaakt op grond van welke feiten en omstandigheden het algemeen belang een nieuwe termijn dringend zou eisen. Het gebrek aan motivering van de vordering ex art. 255, lid 4, Sv klemmt te meer, omdat de officier van justitie reeds lange tijd had kunnen zien dat de dagvaardingstermijn was verstreken. Ook los van de bezwaarprocedure tegen de dagvaarding hebben wij de officier van justitie daarop in correspondentie gewezen teneinde onnodige procedures te voorkomen. De officier van justitie heeft echter ervoor gekozen daarop niet te reageren en tijdens de behandeling van het bezwaarschrift tegen de dagvaarding plompverloren te komen met de erkenning dat de dagvaardingstermijn was overschreden.
- 4.2. Overigens hebben wij aan die zitting de indruk overgehouden dat mr. Bijvoet, die de zitting voor de zaaksofficier mr. C.J.M. Loos waarnam, bij het doornemen van de raatkamerstukken daags voor de zitting het onvermijdelijke onder ogen zag en vervolgens besloot om te redden wat er nog te redden viel: het doen van een vordering termijnverlenging. Aan deze vordering heeft naar mijn overtuiging weinig wikken en wegen ten grondslag gelegen.
- 4.3. Art. 255, lid 4 Sv. biedt slechts een uitweg voor uitzonderlijke gevallen. Het algemeen belang moet een termijnverlening niet alleen eisen, maar zelfs dringend eisen. Voorwaar geen lichte barrière om te slechten! Van een officier van justitie mag toch tenminste worden verwacht dat hij zorgvuldig nadenkt over de vraag of hij van deze mogelijkheid gebruik zou moeten maken. Nu daarvan geen sprake lijkt te zijn en de vordering niet is voorzien van een deugdelijke motivering verzoekt cliënt deze reeds deswege primair niet ontvankelijk te verklaren.
-

- 4.4. Subsidiair, voorzover Uw rechtbank dit verweer mocht verwerpen, is cliënt van oordeel dat het dossier zelf volstrekt onvoldoende aanknopingspunten biedt voor de stelling dat sprake zou zijn van een dringende eis van algemeen belang.

Cliënt wordt verdacht van betrokkenheid bij het onjuist doen van aangiften loonbelasting over de jaren 1998 tot en met medio 2001 ten name van een viertal vennootschappen (Acon Infoservice B.V., Mainware B.V., Netskills B.V. en Gensoft B.V.). Hoezeer deze verdenking van het plegen van belastingfraude niet mag worden gebagatelliseerd, is onder de omstandigheden van dit geval geen sprake van een algemeen belang dat vervolging dringend eist.

- 4.5. Ingevolge het bepaalde in artikel 69, tweede lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen wordt het opzettelijk onjuist doen van een belastingaangifte bestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of een geldboete. In de lijn van Corstens en Boksem wijst deze omstandigheid erop dat geen sprake is van een ernstig feit, als is vereist in het kader van art. 255, vierde lid, Sv.
- 4.6. Het eigen optreden van de officier van justitie bewijst dat aan de vervolging van deze zaak bepaald niet veel prioriteit wordt gegeven. De te late betekening van de dagvaarding is daarbij veelzeggend. Voorts reageerde de officier van justitie vervolgens niet op de brief van de verdediging d.d. 22 september 2004, waarin hem werd voorgehouden dat de termijn ex art. 244 Sv geschonden was. Bij een dringende maatschappelijke noodzaak zou de officier van justitie toch direct alles op alles gezet hebben om alsnog een vervolging mogelijk te maken. Eerst op 20 oktober 2004 wordt actie ondernomen.

Bij een spoedige reactie had de officier van justitie bovendien voorkomen dat nog zo kort voor de vooralsnog geplande terechtzitting op 24 november a.s. een dermate essentieel onderwerp als de ontvankelijkheid dan wel bevoegdheid van de officier van justitie in zijn vervolging aan de orde moet komen.

Blijkens het dossier is er van de zijde van het Openbaar Ministerie geen enkele poging ondernomen om binnen de daarvoor geldende wettelijke termijn te voldoen aan het bepaalde in artikel 244, lid 1, Sv.

Daarbij kan ook niet worden gezegd dat de wetgever aan de verzending van een dagvaarding aan een verdachte met een bekend adres in het buitenland overdreven ingewikkelde eisen stelt.

- 4.7. Ook noem ik dat aanvankelijk jegens cliënt de verdenking bestond dat hij zich - naast betrokkenheid bij het opzettelijk onjuist doen van aangiften loonbelasting - tevens schuldig had gemaakt aan betrokkenheid bij het plegen van valsheid in geschrift door een tweetal andere vennootschappen (ESP Nederland B.V. en IT Facman B.V.). Blijkens het aanvangsproces-verbaal hingen beide verdenkingen nauw met elkaar samen. Door het gebruik van valse facturen zouden winsten naar het buitenland zijn gesluisd, die vervolgens gebruikt zouden zijn voor "zwart loon" in de vorm van verstrekking van aandelen.

Nadat de FIOD haar onderzoek had afgerond, heeft de officier van justitie bij brief van 27 juni 2003 (**productie 2**) laten weten dat hij afzag van verdere vervolging van ESP Nederland B.V. en IT Facman B.V. wegens het ontbreken van voldoende overtuigend bewijs. Daarmee zag de officier van justitie ook af van de verdere vervolging van cliënt voor betrokkenheid bij het plegen van valsheid in geschrift.

Op grond waarvan de officier van justitie de andere daarmee samenhangende verdenking niettemin nog steeds handhaaft, is niet duidelijk. Voor cliënt en ons is deze opstelling in ieder geval onbegrijpelijk. In ieder geval wordt de vervolging daarmee beperkt tot een puur fiscaal geschilpunt en zijn de commune strafbare feiten komen te vervallen.

- 4.8. Ook moet vermeld worden dat in het kader van het gerechtelijk vooronderzoek een aanzienlijk aantal getuigen à décharge zijn gehoord, die allen in ontlastende zin voor cliënt hebben verklaard. Bij geen van deze getuigenverhoren heeft de officier van justitie acte de présence gegeven c.q. zich laten vertegenwoordigen.
- 4.9. De zaak heeft zich dus in de afgelopen jaren voortgesleept. De officier van justitie heeft feitelijk niets in het werk gesteld om deze met veel verve te vervolgen en daarmee ook niet laten blijken dat het algemeen belang een vervolging dringend zou eisen.
- 4.10. Het feit waarop de vervolging betrekking heeft, is voorts ook niet ernstig in de zin dat andere personen daardoor (fysiek of emotioneel) zijn benadeeld of geraakt.

Wel houdt de verdenking in dat de Staat der Nederlanden in de visie van het Openbaar Ministerie een financieel nadeel heeft geleden. De Staat heeft evenwel andere effectieve(re) middelen om dit nadeel te compenseren, en maakt daarvan ook gebruik.

Het is cliënt bekend dat de Staat naheffingsaanslagen loonbelasting aan de desbetreffende vennootschappen heeft opgelegd, althans heeft aangekondigd. Bovendien heeft de ontvanger inmiddels actie genomen om de betreffende belastingschuld te innen, al dan niet bij derden.

4.11. Overigens staat - voor zover cliënt weet - nog geenszins vast dat de gestelde loonbelastingsschulden correct zijn. De desbetreffende vennootschappen zullen ongetwijfeld bezwaar en eventueel beroep instellen tegen de naheffingen. Mede gelet op de verklaringen van de diverse werknemers ten overstaan van de rechter-commissaris, is fiscaal geen sprake van een looncomponent. De werknemers kochten aandelen en verkochten deze na verloop van tijd weer. Winst op aandelen is als hoofdregel een onbelaste privé vermogenswinst. De door de FIOD getrokken conclusies op fiscaal terrein worden dus door de feiten weerlegd.

4.12. Daarmee is niet alleen aangegeven dat de overheid geen mogelijkheid onbenut laat om het vermeende nadeel ongedaan te maken, maar ook dat de nog resterende verdenking zich niet leent voor een behandeling door de strafrechter. Hoe moet een strafrechter opzet op het doen van onjuiste belastingaangiften beoordelen, indien de belastingrechter nog zijn licht moet laten schijnen over een dergelijk fiscaal feitencomplex? In dat licht verwijs ik naar een vonnis van de rechtbank 's-Hertogenbosch d.d. 23 juni 2004, waarin van belastingfraude werd vrijgesproken, op grond van de omstandigheid dat de zaak nog onder de belastingrechter was. Een verkorte versie is bijgevoegd als **productie 3**.

Daarnaast betwist verzoeker de juistheid van de nadeelberekening die bij het proces-verbaal is gevoegd. Indien Uw raadkamer bij de beoordeling van de vordering van de officier van justitie tot het stellen van een nieuwe termijn, de omvang van het nadeel beslissend zou achten, wordt verzoeker gaarne in de gelegenheid gesteld om zijn bezwaren tegen de nadeelberekening nader te onderbouwen.

4.13. Voorts meent cliënt dat hij door het strafrechtelijk onderzoek al in aanzienlijke mate is 'bestraft'. Op 9 augustus 2001 werd cliënt geconfronteerd met het bestaan van een verdenking aan zijn adres. Sedertdien zijn meer dan drie jaren verstreken. De langdurige onzekerheid waarin cliënt verkeert, heeft op hem persoonlijk een zware wissel getrokken.

Voorts heeft de Belastingdienst op grond van de bevindingen uit het strafrechtelijk onderzoek ook aan cliënt persoonlijk zeer aanzienlijke aanslagen opgelegd. Deze aanslagen missen elke grondslag. Toch is cliënt gedwongen zich ook op dat front gedegen te verweren.

4.14. De verdediging kan zich in ieder geval niet verenigen met de stelling van het Openbaar Ministerie heden dat de zaak zo ernstig is, dat het algemeen belang het stellen van een nieuwe termijn dringend eist. Gelet op het tijdsverloop sedert de criminal charge, en de gevolgen daarvan die cliënt heeft ondervonden, meent hij dat zijn belang boven het algemeen belang dient te prevaleren.

MET CONCLUSIE

Dat de officier van justitie niet kan worden toegelaten in zijn vordering tot het stellen van een nieuwe termijn, althans dat deze vordering dient te worden afgewezen. En voorts dat de officier van justitie niet-ontvankelijk dan wel niet bevoegd in zijn vervolging op alle onderdelen van de tenlastelegging moet worden verklaard en met het verzoek verzoeker op alle onderdelen van de tenlastelegging buiten vervolging te stellen.

Breda, 3 november 2004

R.W.J. Kerckhoffs

RECHTBANK BREDA

parketnr. 3456/01
rk-nummer: 04/1109

Gegrondverklaring bezwaarschrift ex artikel 262 wetboek van strafvordering.

Beslissing op het bezwaarschrift, ingekomen ter griffie op 21 september 2004, tegen de dagvaarding van de officier van justitie in het arrondissement Breda tegen:

TER BRAACK, Henricus Walterus Carolus Gerhardus ,
5 april 1945 te Oss,
Portugal, 8000 SantaBarbara de Nexe, Apartado 86.

1. De procedure.

De procedure blijkt onder meer uit de volgende stukken:

- het bezwaarschrift;
- de dagvaarding tegen de terechtzitting van 24 november 2004;
- het proces-verbaal van politie;
- het proces-verbaal van het onderzoek ter zitting van 20 oktober 2004, waaruit blijkt dat de officier van justitie alsmede de raadsman van verdachte is gehoord.

Verdachte is behoorlijk opgeroepen, doch niet bij de behandeling van het bezwaarschrift verschenen.

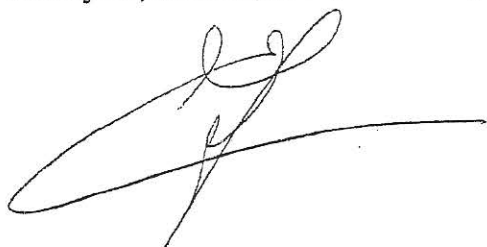
2. De beoordeling.

Nu uit de stukken is gebleken dat het openbaar ministerie zich niet heeft gehouden aan de termijn, neergelegd in artikel 244 van het wetboek van strafvordering, waarbinnen een dagvaarding dient te worden uitgereikt, zal de rechtbank het bezwaarschrift gegronnd verklaren.

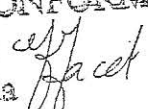
3. De beslissing.

De rechtbank verklaart het bezwaarschrift gegronnd.

Deze beslissing is op 27 oktober 2004 gegeven door mr. Kooijman, voorzitter, mr. Luijks en Veldhuijzen, rechters, in tegenwoordigheid van Van Gastel, griffier.

VOOR COPIE CONFORM
De griffier van de
rechtbank te Breda

30 JUNI 2003

Openbaar Ministerie

Functioneel Parket i.o.
Locatie 's-Hertogenbosch

Postadres: Postbus 640,5201 AP 's-Hertogenbosch

Heertoghs advocaten-belastingdeskundigen
t.a.v. R.W.J. Kerckhoffs
Postbus 4729
4803 ES BredaBezoekadres
Leeghwaterlaan 8
's-Hertogenbosch
Telefoon: 073-6202020
Fax: 073-6204788Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
OnderwerpOpsporing en Vervolgning
Mr. C.J.M. Loos
073-6204750
27-06-03
06272003_Kerckhoffs_E.S.P. Nederland BV
ESP/OMBij beantwoording de
datum en het kenmerk
vermelden.
Wilt u slechts één zaak
in uw brief behandelen.

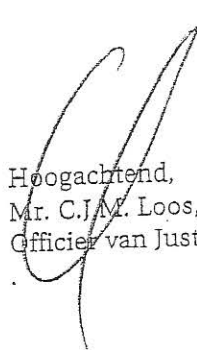
Geachte heer Kerckhoffs,

Naar aanleiding van uw brief d.d. 16 juni 2003 (welke ik op 25 juni 2003 per fax van de zijde van het parket te Breda ontving) in de strafzaak tegen E.S.P. Nederland B.V. kan ik u als volgt berichten.

Uw brief d.d. 24 maart 2003 is door mij niet ontvangen, zodat ik daarop ook niet heb kunnen reageren.

Zoals u uit het eindproces-verbaal hebt kunnen afleiden, acht ik in de strafzaak tegen E.S.P. Nederland B.V. onvoldoende overtuigend bewijs aanwezig om een (verdere) vervolging in te stellen tegen E.S.P. Nederland B.V. Deze strafzaak is dan ook door mij geseponeerd. Tegen E.S.P. Nederland B.V. heeft geen gerechtelijk vooronderzoek gelopen, zodat met deze schriftelijke mededeling van sepot kan worden volstaan.

Inmiddels verblijft,

Hoogachtend,
Mr. C.J.M. Loos,
Officier van Justitie, in deze optredend in het arrondissement Breda.

RECHTBANK 'S-HERTOGENBOSCH

Parketnummer: 01/089052-97
Uitspraakdatum: 23 juni 2004

STRAFVONNIS

Nu de rechtbank niet wettig en overtuigend bewezen acht hetgeen aan verdachte onder 2 en 3 is tenlastegelegd, behoort verdachte daarvan te worden vrijgesproken.

Onder 1 is aan verdachte tenlastegelegd het deelnemen aan een criminele organisatie. De rechtbank acht niet wettig en overtuigend bewezen dat er oogmerk heeft bestaan op het als werkgever opzettelijk niet afdragen van loonbelasting en/of premies werknemersverzekeringen betrekking hebbende op de werkzaamheden van voorbedoelde Poolse werknemers in Nederland, als bedoeld in de Algemene wet inzake rijksbelastingen en/of de Coördinatiewet Sociale Verzekering. De verplichting tot afdracht van zulke loonbelasting en/of premies is (nog) niet vastgesteld. Nu verdachte wordt vrijgesproken van hetgeen onder 2 en 3 is tenlastegelegd, kan in kwestie aan het vereiste dat oogmerk heeft bestaan op het plegen van misdrijven, geen invulling worden gegeven. Om die reden behoort verdachte ook van hetgeen onder 1 is tenlastegelegd, te worden vrijgesproken.

DE UITSpraak

Verklaart niet bewezen hetgeen verdachte onder 1, 2 en 3 is tenlastegelegd en spreekt hem daarvan vrij.

Dit vonnis is gewezen door:
mr. J.A. van Biesbergen, voorzitter,
mr. R.C. Stijnen en mr. G.J.W.M. van der Leeuw, leden,
in tegenwoordigheid van J.F.A. Verhagen, griffier
en is uitgesproken op 23 juni 2004.

